

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Mannensi Episcopo, Archidiacono Bangorensi, & Priori de Insula Glannavo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

LEGLENNENSI EPISCOPO.

Epist. 231.
Vt injuste spo-
liatus Archi-
diaconus resti-
tuatur.

Sicut nostro est apostolatui referatum, inter alia multa & gravia quae H. fugitivus monachus Cantuariensis excommunicatus & maledictus in praedictum Ecclesiae Leglennensis & animae suae perniciem nequiter attentavit, post execrationem suam dilectum filium Ecclesiae tuae Archidiaconum in tantum metu suspensionis illato coegit, eum exire de ipsa Ecclesia non permittens, quod ipsum archidiaconatus officium, vellet nolle, oportuit resignare: in cuius locum alius quidam fuit violenter intrusus. Cum igitur idem monachus, tanquam fur & latro, non per ostium sit ingressus, nec aliquid de rebus episcopi quod invast, per eum de jure conferri valeat vel disponi, omnibus ordinationibus & dispositionibus factis ab eo penitus irritatis, ut de praemisso archidiaconatu & aliis dignitatibus & officiis canonicè valeas appellatione remota tanquam proprius pontifex ordinare, quod ab eodem intruso factum est non obstante, liberam tibi appellatione remota tribuimus auctoritate praesentium facultatem. Nulli ergo &c. Datum Laterani VII. Idus Decembris.

VLIXBONENSI ET COLIMBRIENSI
Episcopis.

Epist. 232.
Non facile
qualiscunque
metus & vis
votum rescin-
dit.
Cap. Infrua-
te. Qui Clerici
vel vocentes.

Infruantem V. nobili muliere nostro est apostolatui referatum quod dum puella, & in annis teneris constituta, M. Sancij accepit in virum, qui ab inimicis crucis Christi fuit parvo post tempore interfectus: Post cujus obitum à quibusdam curialibus fuit Regi Legionensi pro relictae copula supplicatum. Quod cum ad consanguineorum ejus notitiam devenisset, ut maritum acciperet ei sub obestatione regia suggesserunt. Ipsa verò quod tunc nolle nubere protestante, consilium accepit ab eis quod votum emitteret castitatis. Hoc autem in manibus cujusdam de fratribus sancti Augustini eo fecit adjecto tenore, ut in domo propria cum omni sua substantia remaneret. Sanè in ejusdem ordinis habitu biennio post permansit, licet id se invitam fecisse asserat & coactam ram metu regio quam parentum. Posthac eidem Regi quod fecerat indicavit. Quod approbans, vetuit ne quis, ea nolente, domum intraret ipsius, vel exinde

aliquid asportaret. Interim verò tempore modico elabente, P. curialis regias litteras secum portans, & F. Ferdinandi, dictae mulieris domum intrantes, ut ipse P. vi saltem eam duceret in uxorem, acceperunt ab ipsa quod si eam idem P. duceret, ipsius manibus interiret. Posthac verò dimissis domo & omnibus quae habebat, in domo cujusdam Iudaei per tres, in Ecclesia verò sanctae Mariae de Veiga per sex latuit septimanas, ita quod exinde propter necessitates humanas etiam egredi non auderet: tandem se coactam videns, & omnibus destitutam, & attendens nihilominus quod invita votum emisit, eo dimisso de parentum consilio P. Michaëlis publicè fuit matrimonialiter copulata, de qua quatuor sustulit filios tempore procedente. Verum quia salutem animae omnibus desiderat anteferre, ac metuens quod hujusmodi conjunctio licita non existat, quid super his tenere debeat, edoceri responso nostro suppliciter postulavit. Nos ergo attendentes quod in emissionem voti, quod praecessit, nulla vel modica coactio affuisset, quam patientia & perseverantia sequentis temporis penitus profugavit, & quod sequens conjunctio potius iniqua fuit & violenter extorta, fraternitati vestrae per apostolica scripta mandamus quatenus inquisita diligentius veritate, si praemissis veritas suffragatur, praefatam feminam ad malè dimissum religionis habitum resumendum & servandum quod vovit monere ac inducere procuretis, & si opus fuerit, per censuram ecclesiasticam coercere. Quod si ambo, alter vestrum &c. Datum Lat. Kal. Decembris.

MANNENSI EPISCOPO,
Archidiacono Bangorensi, & Priori
de Insula Glannavo.

Postulavit à nobis dilectus filius vir nobilis R. Princeps Norvaliae, ut de concessione nostra sibi liceret filiam dilecti filij Principis Insularum subarratam ab ipso accipere in uxorem, non obstante quod patruo ejus eadem infra nubes annos extitit desponsata, cum tamen à neutro traducta fuisset. Verum quoniam nobis constare non potuit cuius aetatis puella tempore subarrationis vel desponsationis extiterit, & cui antea fuerit, puta nepoti vel patruo, desponsata, cum secundum diversitates facto-

Epist. 231.
Ne ante septennium sponsalia contrahantur.

rum jura etiam sint diversa, in hujusmodi certum non potuimus dare responsum, quoniam juxta canonicas sanctiones in rebus ambiguis non est absolutum iudicium proferendum. Volentes autem, quantum cum Deo possumus, iustas postulationes præfati Principis sine difficultate qualibet exaudire, inquisitionem eorum quæ præmissimus sub certa forma examini vestro duximus committendam, quid juris sit in singulis articulis supponentes. Quocirca discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus vocatis ad præsentiam vestram quos videritis evocandos, sollicitè inquiraturum puella septennium non attigerit quando subarrata extitit à nepote, vel patruo desponsata. In utroque namque istorum casuum, quia tam subarratio quàm desponsatio de jure non tenuit, quæ non potest septennium prævenire, quod factum est à patruo primò vel postea non obstante, nisi aliud quid impediat, puella eadem legitime contrahere poterit cum nepote. Si verò tam subarrationis quàm desponsationis tempore septennis extitit, vel majoris ætatis, cum ex tunc incipiant placere sponsalia, si præcessit desponsatio patruo, non potuit contrahere cum nepote: quoniam secundum traditiones & observantias regulares nullus potest sponsam consanguinei sui accipere in uxorem, & hi duo casus non ad imparia judicantur. Si autem subarratio facta cum nepote præcessit, quod secutum fuit postea non tenente, cum per secundum factum non potuerit primum dissolvi, quod quantum ad sponsalia sortitum fuerit firmitatem, volentibus personis principalibus, matrimonium inter eas poterit consummari. Si verò nepos eam ante septennium subarravit, & patruus in septennio vel post septennium desponsavit eandem, nepos eam propter rationem præmissam ducere non poterit in uxorem, si, vice versa eam sibi legitime poterit copulare. Pro iis quæ præmissimus memoriam commendatis, cum de facto vobis constiterit, de jure non poteritis dubitare. Vos ergo appellatione remota secundum præmissas distinctiones injunctam vobis curetis negotium diffinire. Quòd si omnes &c. tu, frater Episcopo, cum eorum altero. Dat. Lat. VIII. Kal. Decembris.

ABBATI ET CONVENTUI
sanctæ Mariae de Prato de Leicestre.

Quanto populus Iudaicæ cæcitatibus superficiem divinarum scripturarum attendens, & negligens puritatem medullæ, quæ doctrinæ spiritualis in se continet intellectum, damnabilius in sua contumacia perduravit, & se ipsos adhuc involui permittunt in baratro tenebrarum, tanto his qui tenent, & amplectuntur fidei veritatem, & desiderant propagationem nominis Christiani, amplius est in Domino congaudendum, si qui gratia sancti Spiritus illustrati, abrenuntiato errore Iudaico, à tenebris se convertunt ad lucem, & fidem recipiunt Christianam, & attenda est sollicitudine providendum ne inter alios Christi fideles inedia deprimantur, cum plerique horum pro indigentia necessariorum rerum, post receptum baptismum, in confusionem non modicam inducantur, ita ut plerunque, faciente illorum avaritia qui, cum ipsi abundant, Christum pauperem respicere dedignantur, retro cogantur abire. Hinc est quòd cum dilectus filius R. lator præsentium ad commotionem cujusdam nobilis viri, spreto & postpositis omnino divitiis quas habebat, Christum potius sequi volens quàm in luto divitiarum putrescere, baptismi receperit sacramentum, & nunc præfato nobili viro viam universæ carnis ingresso, qui sufficienter ei necessaria ministrabat, ita paupertate gravetur, ut non habeat unde vitæ sustentationem possit habere, per vos ipsius necessitati provideri volentes, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatenus ob reverentiam illius per quem ipse lucem veritatis accepit, taliter ei necessaria ministretis, quòd in victu & vestitu convenienter sit ei provisum, scituri pro certo quòd graviter & molestè ferremus, nec possemus sub dissimulatione transire, si mandatum nostrum, quod opus continet in se pietatis, relinqueretis aliquatenus imperfectum. Datum Lat. Nonis Decembris.

Epist. 234.
Vt pauperem quendam, ex Iudæo Christianum, alant.

CISTERCIENSIS, MORIMUNDENSIS,
& de Crisfa Abbatibus.

EA est in fovendis virtutibus & vitiis extirpandis à Prælatibus Ecclesiarum servanda discretio & circumspèctio adhibenda, ne vel internascentium densitate

Epist. 235.
Vt cum Mertenensi Episcopo de heresi suspectos examinent.